

BÜYÜK NERON

Yazan: Barış Kahraman

Kiřiler

NERON: İmparator

OCTAVIA: İmparatoriçe

TİBERİUS: Neron'un ikiz kardeşi ve soytarı

BRUTUS: İçişleri bakanı ve general

DARIUS: Oda hizmetçiři

YUNUS EMRE

İMPARATOR'UN SARAYDAKİ ODASI – *Sahnenin ortasında bir divan; divanın sağ yanında bir kürsü; kürsünün üzerinde üzeri bezle örtülü bir büst, divanın önünde üzerinde bir şarap şişesi, kadeh ve içinde üzüm salkımları olan bir tabak; divanın solunda divana doğru dönük taht.*

İmparator kırklı yaşlarında orta boylu hafif göbeklidir. Altın kolyeleri, küpeleri, bilezikleri ve üzerinde canlı renklerden parlak kumaşlarla dikilmiş cafcıflı bir kaftan vardır. Önündeki büstün üzerindeki örtüyü kaldırır. Kendisine ait yeni yapılmış büstü incelemeye başlar.

NERON: Bu ben miyim şimdi? Bu ifadesiz ve ebleh yüz bana mı ait? Dünyanın en iyi heykeltıraşına büstümü yaptırıyorum ve ortaya bu ruhsuz şey mi çıkıyor yani? Ben ki Jüpiter'in torunu; dünyanın imparatoruyum; beni temsil edecek büst bu mu? Dünya Büyük Neron'u bu aptal suratla mı tanıyacak! Tepesinde bir tutam saç kalmış koca bir kafa... Ablak bir surat... Bön bön bakan gözler... Patlıcan gibi bir burun... Köfte gibi dudaklar... Sarkmış yanaklar... Hayır, hayır... Bu bir komplo... Evet, evet... Kesinlikle bir komplo bu! Hem de şimdiye kadar bana yapılmış en büyük komplo! Darius! Darius!

Oda hizmetçisi koşar adımla sahneye girer ve imparatorun karşısında eğilir.

DARIUS: Emredin, evrenin hâkimi, Jüpiter'in torunu, dünyanın İmparatoru Yüce Neron.

NERON: Bana derhal heykeltıraş Mikelanj'ı bulup getirsinler.

DARIUS: Emredersiniz, İmparatorum.

Darius, yine geldiği gibi hızla çıkar.

NERON (*Büstün yanındaki aynaya bakar. Bir aynaya bir de büste bakmaktadır.*): Him... Aslında şöyle soğukkanlılıkla bir daha bakınca benim de fazla bir saçım kalmamış. Hatta bu büstteki adamın saçlarının benimkinden biraz daha gür olduğu bile söylenebilir. Hem büstteki adamın saçları benimkine göre daha bir canlı gibi. Şuna baksana parmak geçmiyor içinden... Evet, üstüne kafam vücuduma göre biraz da büyük gibi. Bu büstün vücudu olmadığından bu durum anlaşılmıyor en azından. Bu arada ben harbiden biraz ablak suratlı mıyım ne? Evet, evet, biraz değil epey bir ablak suratlıyım. Benimkinin yanında bunun yüzü biçimli bile sayılabilir aslında. Hem de taş gibi bir sert. Oysa benim cildim biraz gevşemiş gibi. Giderek de, daha da pörsüyeceği de kesin. Bu arada ben gerçekten biraz boş bakıyorum sanki? Ya şöyle kaşlarımı çatsam... Evet, böyle daha iyi. Ara sıra etrafa böyle sinirli mi baksam acaba? Ama yerli yersiz de kaş çatılmaz ki... Burnum? Evet, nereden baksan büsttekiyle aynı. Dudaklarım da öyle ince değil hani... En azından bunun ağzı granit gibi sert duruyor. Tanrım, galiba Mikelanj'ın hakkını yedim demincek. Adam beni olduğumdan daha az çirkin yapmış. Asıl sorun uzun zamandır aynaya bakmamış olmamda galiba. Birden kendimle karşılaşınca şaşırdım sanırım. Tabi ya, uzun zamandır başkalarının gözlerinden kendime baktığım için Tanrı'nın torununun vasat bir tipi olduğunu unutmuşum anlaşılın. Aşk olsun Mikelanj, uzun zamandır aynada bile göremediğim yüzümü sayende yeniden görmüş oldum. Benden başkasının büstünü yapacak değildi ya adam! Bravo sana Mikelanj, sanatını konuşturmuşsun. Zaten herkesin riyakâr ve dalkavuk olduğu bu dünyada hakikati sanatçılardan başka kim ortaya koyabilir ki? Darius! Darius!

Darius koşar adımla sahneye girer ve İmparatorun karşısında eğilir.

DARIÜS: Emredin, evrenin hâkimi, Zeus'un torunu, dünyanın imparatoru Yüce Neron.

NERON: Vazgeçtim Mikelanj'ı getirmesinler. Ona on bin altın daha yollayın.

DARIÜS: Emredersiniz imparatorum.

Darius, yine geldiği gibi hızla çıkar. İmparator elinde şarap kadehi seyirciden tarafa doğru yürür ve şehre yukardan bakar.

NERON: Ama beni asıl temsil edecek şey bu büst olmayacak. Bu şehir olacak: Dünyanın başkenti. Her bir yanına büyük meydanlar, parklar inşa ettiğim her bir yanında tiyatrolar, kütüphaneler olan her köşe başını heykellerle, anıtlarla bezediğim dünyanın kültür merkezi. Limanlarında ve Pazar yerlerinde Çinlisinden Finine; Rusundan Arabına her milletten insanın alışveriş yaptığı ticaret merkezi. Dünyanın her yerinden insanın gelip öğrenim gördüğü akademileriyle dünyanın bilgi merkezi. Ve ah Kolezyum! Bütün her şey bir yana sen benim gözbebeğimsin. Konstantinopolis'in kalbi. Dünyanın her yerinden bütün yollar sana varır. Çünkü sen dünyanın gerçek merkezisin. Ve tabii, bütün dünya halklarının şiirlerimi dinlediği benim büyük sahnemsin.

İmparatoriçe Octavia sahneye girer.

OCTAVIA: (*alaycı*) Selam sana evrenin hâkimi, Zeus'un torunu Yüce Neron. Yine şarap içip şehri mi izliyorsun!

NERON: (*Yüzü buruşur*) Amcakızım ve ne yazık ki aynı zamanda karım olan İmparatoriçe Octavia! Evet, dediğin gibi sen gelene kadar keyifle şarap içip şehri izliyordum.

OCTAVIA: Bir erkek, imparator hatta Tanrı bile olsa karısıyla bu şekilde konuşmamalı Neron!

NERON: Ah, Octavia. Bir duyan olsa bizi gerçekten karı koca sanacak. Oysa sen de biliyorsun ki yıllar var ki biz satranç tahtalarında yan yana duran şah ve vezirler gibiyiz.

OCTAVIA: Benzetimde haklısın Neron, sen de on yıllık imparatorluğun boyunca tıpkı satranç tahtasındaki bir şah gibi bir kareden ötesine hareket edemedin; Kolezyum ve Saray arasında mekik dokuyup durdun.

Sahneye Neron'un ikiz kardeşi deli ve soytarı Tiberius girer.

TİBERİÜS: Selam size İmparator ve İmparatoriçe! Selam size evrenin güneş ve ayı! Selam sana şairler şairi! Selam sana cadılar cadısı! Selam size Jüpiter'in dölleri! Selam sana kardeşim Neron! Selam sana kuzinim Octavia.

NERON: Kes şu zevzekliği Tiberius. Nereden çıktın sen!

TİBERİÜS: Bilmiyor musun abicim? Senden sonra bir dakika gecikmeyle annemizin...

NERON: Yeter Tiberius, bırak soytarılığını!

TİBERİUS: Ama Neron nasıl ki sen bu Saray'ın İmparatoru'ysan ben de Soytarısıyım. İşim bu benim.

NERON: Peki, peki. Şimdi bizi biraz yalnız bırak Tiberius, çünkü Octavia'yla konuşuyoruz.

TİBERİUS: Tamam ama canım abim bana biraz para...

NERON: Parayı ne yapacaksın, Tiberius. Saray'da her şey bedava değil mi!

TİBERİUS: Ama Büyük Neron, bu koskoca görkemli Konstantinopolis'te bu Saray'da tıklıp kalacak değilim ya. Yoksa yengemden yani kraliçemden ya da amcakızımdan mı isteyim?

NERON: Tamam, tamam al şu keseyi ve kaybol!

TİBERİUS: Sen dünyanın gelmiş geçmiş en iyi İmparatorusun abi. Kaybolmasam da en azından bir süre ortalıkta gözükmem. Hadi size iyi ülke yönetmeler şehvet... Pardon iktidar kurbanları. Öpüyorum sizi.

NERON: Dur bakalım Tiberius, merak ettim. Bu parayla şehirde ne yapacaksın?

TİBERİUS: Ohoo, neler neler? Önce bir Türk Hamamı'na gidip bir güzel keselenirim.

NERON: Niye? Roma hamamlarının suyu mu çıktı?

TİBERİUS: Ama abi insan bir güzel kese attırmadan kendini temizlenmiş hissetmiyor ki...

NERON: Hım... Peki sonra?

TİBERİUS: Oradan sonra belki yağlı güreş müsabakalarını izlemeye giderim. Tavsiye ederim, bizim gladyatör dövüşlerinden daha ilginç geliyor bana.

NERON: Sonra sonra...

TİBERİUS: Sonrasına karar vermedim ama belki futbol maçına giderim.

NERON: O da ne?

TİBERİUS: İngilizlerin Konstantinopolis'e getirdiği izlemesi çok keyifli bir top oyunu. Gerçi şu aralar bizim Romaspor hep yeniliyor ama günbegün ilerleme kaydediyorlar.

NERON: Romalıların da bir takımı var demek.

TİBERİUS: Sadece Romalıların mı Neron, şehrin bir futbol ligi ve hemen her milletin de en az bir takımı var. Ah İmparator'um, şehre inmeye inmeye dünyada olup bitenlerden haberin kalmamış.

NERON: Evet, Tiberius, dünyayı yönetmekten dünyada yaşamaya vaktim olmadı.

TİBERİUS: Ama vakit ayırmalısın sevgili Neron. Başka Konstantinopolis yok!

NERON: Bak işte bu konuda haklısın. Peki, maçtan sonra neler yapacaksın?

TİBERİUS: Bir Çin çay evinde oturup çay içerim herhalde. Belki orada biraz da domino oynarım. Parasına tabii... Sonra bir Fransız barında şarap içip yemek yerim. Değişik yemekleri var. Hem İmparatorluğun en iyi şaraplarını onlar yapıyor kanımca. En nihayetinde eğlenmek için şehrin kıyısındaki Roman mahallelerinden birine gidebilirim. Oralar da çok eğlenceli.

NERON: Keşke bizim tiyatrolarımıza da biraz vakit ayırsan, Tiberius.

TİBERİUS: Tabi onlar da çok güzel. Hele senin yazdığın her daim birincilik kazanan oyunların bambaşka yüce imparatorum ama o oyunların hepsini en az on kere izledim. Ben bu aralar yeni zevkler arıyorum Neron, anlarsın ya.

NERON: Anlıyorum, Tiberius, güle güle.

TİBERİUS: (*hoplaya zıplaya sahneden çıkar*): Bekle beni Konstanopolis, seni yenmeye geliyorum. Ahahaha

OCTAVIA: Şükür gitti. Pis deli!

NERON: Onu boş ver de sahi sen ne diye geldin buraya, Octavia? Söyleyecek bir şeylerin olmasa uğramazdın yanıma.

OCTAVIA: Ne yani, bir kadının kocasının yanına uğraması için ille de bir sebep mi olması gerek?

NERON: Bizim durumumuzda evet, sevgili karıcığım. Evliliğimizin başlarında benden çocuk yapabilmek için geceleri uğrardın yatağıma. Çocuğun olmadığını anladığımızdan beri ise yalnızca yemekleri beraber yiyoruz. Şu anda yemek saati de olmadığına göre siyasetle ilgili bir şeyler konuşmak için burada olmalısın.

OCTAVIA: Çocuk sahibi olamayanın ben olduğumu da nereden çıkardın?

NERON: Ah Octavia on yıldan fazla süredir evliyiz hala mı oynayacağız birbirimize. Sen de çok iyi biliyorsun ki çocuk yapabiliyor olsaydın benden değilse bile büyük annemiz Olympia gibi ya Jüpiter'den ya da kim bilir hangi tanrıdan yerime geçecek bir değil bir sürü veliaht doğururdun ve muhtemelen ben de tıpkı dedem Philip veya amcam Caligula gibi bir komploya kurban giderdim.

OCTAVIA: Saçmalıyorsun Neron. Sen bir imparator olarak görevlerini yapmasan da benim saygın İmparatoriçeliğime dil uzatamazsın.

NERON: Tabi, tabi. Erkek oda hizmetçileriyle beraber tam bir rahibe hayatı yaşadığın herkesin malumu. Ama bırakalım şimdi bu konuları. Evet, hatırladım. Benim imparator olarak Saray ve Kolezyum arasında mekik dokumamdan şikâyet ediyordun. Peki, ama nedir senin bir İmparator'dan beklediğin. Bir İmparator, İmparator olmaktan başka ne yapabilir ki?

OCTAVIA: Sadece benim değil Romalıların senden bekledikleri çok şey vardı Neron! Babam Caligula öldükten sonra soylu Roma aristokrasisi seni İmparator ilan ederken senden çok şey bekliyordu.

NERON: Öncelikle baban ölmedi öldürüldü, Octavia. Hem de senin o pek soylu Roma aristokrasisinin suikastına kurban gitti. Ayrıca İmparatorluğun varlığı için hanedandan birinin İmparator olması gerekiyordu ve o da, ya ben ya da Tiberius olacaktı. Tiberius deli olduğu için İmparator olmak da bana düştü. Yani amcamı öldüren Roma asilzadelerine hiçbir borcum olduğunu düşünmüyorum, Octavia.

OCTAVIA: Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun, hiç anlamıyorum. Ben ki, babam olduğu halde Caligula denen canavara sahip çıkmıyorum. Sen ise onu öldürenleri haklı bulacağın onlara şükran duyacağın yerde, onları Roma'nın kurtarıcıları değil de adi birer katilmiş gibi görüyorsun. Sen de biliyorsun ki Caligula Roma'nın gururunu ayaklar altına alan bir deliydi üstelik babanın da katiliydi. Baban, bu sözlerini duysa kemikleri sızlardı.

NERON: Ah Octavia, ne büyük bir demagogsun sen. Olayları ve insanları işine geldiği gibi yorumlamakta üstüne yok ama hakikat umurunda bile değil. Sana göre babamı öldürdüğü için Caligula'dan nefret etmeli ve bu yüzden yaptığı her şeyi gözü kapalı kötü kabul etmeliyim. Maalesef ben senin gibi değilim Octavia, ben sadece onu ve yaptıklarını anlamaya çalışıyorum. Oysa biliyorum ki sen ve Roma aristokrasisi sırf babamın katili olduğu için ondan nefret etmemi ve güya babamın intikamını aldığımız için sizlere, pardon Roma asilzadelerine minnet duymamı istiyorsunuz. Bu yüzden de asil Romalılar ne isterse onu yapmalıyım. Ama ben, ne kendisi de sizin tarafınızdan öldürülmüş zavallı amcamdan nefret ediyorum ne de yaptıklarını sizlerin işine geldiği gibi yorumluyorum. Babamın nasıl bir insan olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim, Octavia. Amcam onu öldürttüğünde çok küçüktüm. O yüzden babamdan çok amcamı tanıdım ve aklım ermeye başlayınca babam Drusus'u neden öldürmek zorunda kaldığını da anladım.

OCTAVIA: O amcam Drusus'u öldürdü. Çünkü kardeşini öldürebilecek kadar acımasız bir deliydi.

Birdenbire Tiberius dalar odaya.

TİBERİUS: “*Bak, işte bir deli, halinden belli/ Deli deyip atmak işin kolay yolu/ yok mu bunun bir başı sonu /nedensiz sonuç olur mu?*”¹

OCTAVIA (*korkar*): Ay!

NERON: Tiberius!

TİBERİUS: Yeniden selam sizlere, İmparator ve İmparatoriçe!

NERON: Burada ne işin var, Tiberius? Hani sen şehre gidecektin?

TİBERİUS: Gidecektim, sayın İmparatorum. Ama giderken oda hizmetçiniz Darius'un kapınızı dinlediğini görünce burada daha eğlenceli şeyler olduğuna karar verdim.

OCTAVIA: Roma İmparatorunun Persli bir oda hizmetçisi olursa olacağı bu!

¹ MFÖ

NERON: Persli değil Pers kökenli Romalı demelisin, Octavia. Sen ve asil Roma aristokrasisi henüz kabullenmemiş olda da İskender'den beri Roma'da yaşayan herkes Romalı sayılıyor. Ayrıca özellikle saraylarda yerin kulağı olur. Bunu da defalarca senin safkan Romalı oda hizmetçilerini odamı dinlerken yakaladığımdan biliyorum.

TİBERİUS: Ben de Darius'u kapının başından kovup ilginç sohbetinize kulak misafiri olayım, dedim.

NERON: Bu yaptığın biraz ayıp değil mi, Tiberius!

TİBERİUS: Ne birazı Yüce Neron! Düpedüz terbiyesizlik derler buna! Ama işte Soyтары olmanın güzel yanlarından biri de bu! Terbiyesizlik benim işimin bir parçası. Ben densizlikler yapıp şu kasvetli saray hayatına az da olsa neşe katarım, sen de İmparator olarak Soyтары'nın yaptıklarını hoş görürsün. Öyle değil mi, Roma'nın sarsılmaz direği İmparatoriçem?

OCTAVIA: Öyle, öyle.

TİBERİUS: Sonra siz şerefli ailemizin soy ağacındaki delilerden bahsetmeye başlayınca bir şarkıyla size eşlik etmeden duramadım.

NERON: Seni anlıyoruz Tiberius ama artık bizi yalnız bırakabilir misin?

TİBERİUS: Elbette Büyük Neron elbette. Saygılarımla çekiliyorum huzurlarınızdan.

Tiberius sahneden çıkar. O çıktıktan sonra Neron gidip kapının arkasını kontrol eder.

NERON: Neyse gitmiş. Ne diyordum ben?

OCTAVIA: Caligula'nın deliliğinin nedeninden bahsediyordun, Neron.

NERON: Ha, evet, hatırladım. Evet, Caligula şirazesini yerinden kaymış bir adamdı ama bunun nedeni neydi? Bana kalırsa Caligula da en az benim kadar şanssız bir adamdı. Bu yüzden ondan nefret etmiyorum ve aksine ona karşı bir yakınlık hissediyorum.

OCTAVIA: Şanssızlık mı! Şanssızlık mı! Büyük İskender'in oğlu, Zeus'un torunu ve Roma İmparatoru olmak ne zamandan beri şanssızlık oldu?

NERON: Ah Octavia, bu söylediklerim eğer erkek olsaydın ancak senin gibi biri için büyük bir şans olabilirdi. Sen gerçekten hükmetmek için yaratılmışsın. Oysa amcamın da benim de en büyük lanetlerimiz oldu bütün bunlar. Çünkü biz hiçbir zaman sen ve asidelerimiz gibi güç ve iktidar hırsına sahip olmadık; istemeden onun içine doğduk. Mesela ben hükmetmek değil gezici bir ozan olup dünyayı gezmek isterdim. Oysa şimdi hiç göremeyeceğim bir dünyaya hükmediyorum.

OCTAVIA: İstedğin an yanına bir ordu alıp dünyayı gezmeye çıkabilirsin. Seni bu şehirde tutan nedir İmparator?

NERON: Sensin Octavia ve sen ve senin o asil Romalı dalkavukların.

OCTAVIA: Bana hiç mi güvenmiyor musun Neron?

NERON: Hem de hiç sevgili karıcım, hem de hiç. Eğer bugün hayattaysam bunu senin kısır olmana dolayısıyla bir erkek çocuk doğuramamana borçluyum. Çünkü bir veliahdım olsaydı şimdiye çoktan nalları dikmiş olurdu ve sizin de kukla bir İmparatorunuz olurdu. Siz de böylece İmparatorluğu dilediğiniz gibi paramparça ederdiniz. İskender'den beri devam eden barış sona erer bütün dünya yeniden sizin savaş meydanınıza dönerdi. Biliyor musun, Octavia, Caligula'yı arkasından bıçaklayan o meçhul failin de sen olabileceğini düşünmüyorum desem yalan olur.

OCTAVIA: Bana nasıl böyle bir itham da bulunabilirsin Neron! O benim babamdı.

NERON: Kusura bakma ama Octavia, bizim hanedanımızın tarihi akraba cinayetleri ve komplolarla dolu. İmparator Philip'i büyük annemiz Olympia'nın öldürttüğünü hepimiz biliyoruz mesela. Bütün bunlara bir de senin baba katlinin eklenmesi güzide tarihimizde hiç de sırtmazdı. Hem sen kendini hanedanımızdan çok o pek soylu Roma asilzadelerine yakın hissettiğine göre pek de uygun bir failsin bu cinayet için.

OCTAVIA: Şunu bil ki onu ben öldürmedim, Neron. Ama öldürülmesinin Roma için iyi olduğunu düşünüyorum. En azından İmparatorluk bir deli tarafından yönetilmekten kurtuldu.

NERON: Ah sizin şu hiç bitmeyen Roma sevginiz... Yeri gelmişken söyleyeyim, Octavia, ben amcamın hiç de sanıldığı gibi deli olduğunu düşünmüyorum. Caligula, zavallı öfkeli bir adamdı. Bu öfkenin sebebi de sizdiniz Octavia, sen ve o köhne Roma aristokrasisi. İskender'in ölümünden sonra Caligula'nın tek istediği barış içindeki Dünya İmparatorluğunun keyfini sürmektir. Oysa eski Roma'nın artıkları güya soylu Romalıların tek derdi, nehirleri tersine çevirmektir. Soylu Roma kanı taşımayan Roma vatandaşlarının bütün haklarını geri almak ve hatta bütün dünyayı köleniz yapmak istiyordunuz. Bütün dünya da sizin ganimetiniz olacaktır. İskender, bütün dünyayı Roma bayrağı altında birleştirmiş ve sonunda dünyaya kalıcı bir barış getirmiş kime ne? Senin o asil Romalıların derdi daha çok köle daha çok zenginlik, daha çok savaş ve daha çok kandan başka bir şey değildi. Ne var ki Caligula, babasının bıraktığı düzeni korumak istiyordu ve biraz da huzur... Bu yüzden habire Romanın gururu için suikastlar planlanıp düzenlendi. İşte amcam da babamı bu yüzden öldürtmek zorunda kaldı. Çünkü işgalci ve zalim Roma'yı yeniden diriltme planlarınıza babamı alet etmek niyetinde olduğunuzu çok iyi biliyordu. Değil mi ki babam öldükten sonra ben İmparator olacak yaşa gelinceye kadar bütün o suikastlar, komplolar bıçak gibi kesildi.

OCTAVIA: Ya Caligula'nın Roma'nın gururunu ayaklar altına alması, ya Roma soyluluğunu kepaze edişi! Bu yaptıklarına ne diyorsun, Neron?

NERON: Evet, kardeşini öldürmek zorunda kaldıktan sonra Caligula değişti. Kendisini kardeş katili yapan Roma'nın soyu kendinden menkul asilzadelerini ayaklarının altına alıp çiğnemeye başladı. Onların güç karşısında nasıl da soysuzlaştığını görmek için karılarını fahişesi yaptı; hiçbiri sesini çıkarmadı; arenalarda halkın önünde gladyatör oyunlarına onları çıkardı hepsi de çıkıp birbirlerini kestiler ve halk da Roma soylularının ne mal olduğunu gördü. Ama zora gelince her şeye boyun eğen, onurları ayaklar altına alınan Roma asilleri kendi günlerini beklediler. Nihayet ben İmparator olacak yaşa gelince Caligula da faili meçhul bir cinayete kurban gitti. Bazen Caligula'nın beni ve kardeşimi de neden babam gibi

öldürtmediğini düşünüyorum. Sanırım kardeş katiliğinden sonra buna bir de yeğen katiliğini eklemek ve hanedanımızın soyunu kurutmak istemedi.

OCTAVIA: Ah, Neron! Oysa sen başa geçtiğinde Roma senden çok şey bekliyordu!

NERON: Roma derken nerden bahsediyorsun Octavia? Çünkü İskender doğuda aşılmaz dağlara, batıda Okyanusa, kuzeyde buzullara ve güneyde çöllere varıncaya değin bütün dünyayı fethettiğinden beri burası artık Roma değil Dünya imparatorluğu. Dünya İmparatorluğunda da herkes Roma vatandaşı yani Romalı.

OCTAVIA: Romalı derken gerçek Romalılardan bahsediyorum Neron. Bizim soyumuzdan olan İtalyan asıllı Roma'nın gerçek sahiplerinden.

NERON: Biliyor musun Octavia, bazen senin müthiş şanssız biri olduğunu düşünüyorum ve hatta senin için üzülüyorum. Evet, evet gerçekten üzülüyorum.

OCTAVIA: Ne demek istiyorsun?

NERON: Senin bu hayattaki müthiş mutsuzluğun kadın olarak doğmanla başlamış çünkü. Eğer erkek olsaydın İmparator olarak bütün iktidar ve güç hırslarını rahatça doyurabilirdin. Çünkü bu siyaset pisliğine ve hamasi söylemlere doğuştan bir yeteneğin var. Roma'nın asalak asilzadelerine Roma'nın gerçek sahipleri diyebilmek için büyük bir hitabet yeteneğine sahip olmak gerek. Hâlbuki onlar eskiden beri hem kendi vatandaşlarını ve hem dünya halklarını sömürmekten başka bir iş yapmamış birkaç İtalyan ailesinden başka bir şey değiller.

OCTAVIA: Hayır Neron, İmparator bile olsan, Roma'yı temsil eden hepsi şanlı bir tarihe sahip asil ailelerini böyle hor göremezsin! Buna izin vermiyorum!

NERON: Vay vay vay! Şu incilere bak! Romalıların şanlı tarihi demek! Peki, ama kime dayanıyor o şanlı tarihimiz? Truva yanarken İtalya'ya kaçan bir Truvalıya. Tanrılar aşkına ilk Romalıların atası bile bir Romalı değil, bir Yunanlı! Sonra onun kızı Vesta rahibesi Rhea, Mars'ın tecavüzüne uğrar ve Romus ile Romulus doğar. Yüce Roma'nın kurucularının tecavüzcü bir savaş tanrısının ikizleri olması ne kadar manidar öyle değil mi? Bu ikizlerin tahta geçmesini istemeyen kral onları boğdurmaya çalışınca Roma'nın kurucularını bir kurt büyütür. Ah Octavia, kutsal ırkımızın sütanesi de dişi bir kurt. Sonra Romus ve Romulus bataklıkta bu şehri kurarlar. Güzel! Ama ne olur kutsal Roma'mızın ilk kralı Romulus tahta geçmek için kardeşi Romus'u öldürür. Tanrılar aşkına Octavia, şanlı tarihimizin daha en başında bile kardeşin kardeşi öldürmesi var. Şerefli tarihimizin tertemiz başlangıcı burada biter mi, peki? Hayır, daha devamı vardır. Şanlı Romalı atalarımız şehre kadınlar getirmek için Latin Sabinleri festival yapıyoruz diye kandırıp çağırırlar ve dalavereyle onların bakire kadınlarını çalarlar. Böylece Latinlerle de karışıp melez bir ırk oluruz. İşte Octavia, tecavüz, cinayet ve kadın kaçırma olaylarıyla dolu tarihimize de bakınca gerçek Romalı dediğin soyumuzun ne kadar da şanlı ve saf olduğu açıkça görülüyor.

OCTAVIA: Bizim sülalemizin de onlardan biri olduğunu unutmuş gibisin Neron!

NERON: Hiç unutmuyum Octavia? Annesi Olympia'nın, dedemiz İskender'i kocası Philip'ten değil Jüpiter'den peydahladığını nasıl unutabilirim? Böylece ailemiz sayesinde cinayet, kadın kaçırma ve tecavüz dolu tarihimize bir de boynuzlama eklenmiş. Dedemiz İskender ise bir Romalıyla, değil bir Persli Prensesle evlendi. Yani büyük annemiz bile tıpkı o hor gördüğün oda hizmetçimiz Darius gibi bir Persliydi. Ama söyler misin Octavia, bizim damarlarımızda diğer Romalılardan daha çok tanrı ve Pers kanı dolaşmıyor mu? Bu durumda biz ikimiz bile aslında pek de gerçek Romalı sayılmayız gibi geliyor bana, sen ne dersin?

OCTAVIA: Yeter artık Neron! Senin asil soyumuzla dalga geçmeni daha fazla dinlemek istemiyorum.

NERON: Neden, Octavia? Ben sadece ailemizin efsanevi soy ağacından bahsediyordum. Yoksa kutsal Roma kültürüne ve resmi Roma tarihine inanmıyor musun?

OCTAVIA: Ah Neron, madem ırkınla ve soyunla gurur duymuyordun neden Roma imparator oldun sanki?

NERON: Ah Octavia, bıkmadın mı konuyu hep aynı yere getirmekten. Birincisi İmparator olmayı ben tercih etmedim. Olmam gerekti ve oldum. Çünkü İmparatorluğun devam etmesi gerekiyordu ve baban öldüğünde de hanedanda deli olmayan tek erkek olarak bu görev bana düştü.

OCTAVIA: En azından babam Caligula senden daha Romalıydı Neron. Hiç değilse o Roma kültürüne saygı duyardı.

NERON: Belki de haklısın Octavia, Onun Roma aristokrasisine karşı giriştiği o iktidar savaşındaki hayâsızlık ve vahşette eski ve köhne Roma'dan da bir şeyler vardı. Ve evet, ben bir Romalı gibi değil bir dünyalı gibi düşünüyorum. Çünkü Octavia, bunu tekrar tekrar söylemem gerekse de söyleyeceğim, siz kabul etmeniz de etmeseniz de İskender'den beri artık burası Roma İmparatorluğu değil Dünya İmparatorluğu. Bu arada hangi Roma kültüründen bahsediyorsun, Octavia? Tanrılarımızdan tut da felsefesinden sanatına varıncaya kadar her şeyi işgal ettiğimiz Yunanlılardan almadık mı biz? Bu da bir yana, bahsettiğin o sözüm ona köklü Roma kültürüne en çok hizmet eden İmparatorun da ben olduğumu unuttuysun. Bu şehrin her yerini Tanrılarımızın tapınaklarıyla donattım. Şehrin her yerine bütün Tanrıların ve hanedanımızdaki kadın erkek herkesin ve evet, senin bile heykellerini ve anıtlarını diktirdim. Ve tiyatrolar... Şehrin her mahallesine ünlü ozanlarımızın tragedyalarını oynatan tiyatrolar yaptırıldı. Sonra yine her mahallede Roma kültürü öğrenilsin diye Aristo Liseleri yaptırmakla kalmadım onlarca Platon Akademisi kurdum. Şehrin her yeri stadyumlardan geçilmiyor. Ve işte Kolezyum... Büyük Kolezyum'umuz her Satürn günü dolup taşmıyor mu?

OCTAVIA: Evet, Neron doğru söylüyorsun. Ama yine şehrin her yerinde mantar gibi biten barbar mahallelerinden; barbarların tapınaklarından ve onların kendi okullarından hiç bahsetmiyorsun. Bizim imparatorluk tapınaklarımız bomboşken gerçek Romalıların bile İsis tapınaklarını doldurmasından da. Hele şu aralar güya Kudüs eyaletinde çarımha gerilen İsa adındaki Tanrı'ya adanan tapınakların her yanı kapladığından; şehirdeki bütün ipsiz sapsızların oralara doluştuğundan belki haberin bile yoktur. Senin diktiğin Tanrı

heykellerinden çok barbarların önderlerinin ve Tanrılarının heykelleri var bugün Konstantinopolis'te. Ama kardeşin Tiberius'un bile bizim arenalarımızdaki gladyatör dövüşlerini değil de Türklerin yağlı güreşlerini izlemeyi tercih ettiğini biliyorsun artık en azından. Ve okullarımız sinek avlıyor. Gelelim, Kolezyum'a. Orası da her hafta gladyatör dövüşlerinden önce halkın senin berbat şiirlerini dinlemek zorunda kaldıkları ego alanından başka bir şey değil zaten.

NERON: Sen kendin söylüyorsun, Octavia. Kendi Roma halkımız bile kendi kültürünü değil barbarların kültürünü tercih ediyorsa bunda benim ne suçum var? Eğer Büyük Roma kültürü o kadar üstün olsaydı barbarların onun etkisinde kalması gerekmez miydi? Ne yani, sırf bize ait diye bir kültürü korumak için başkalarınınkini yok mu etmeliyiz? Halkları ortadan kaldırarak mı koruyacağız, kıymeti kendinden menkul bir kültürü? Asıl barbarlık bu olmaz mı? Hayır, Octavia hayır. Bu dünyayı fetheden İskender dahi anladı bunun imkânsızlığını. O yüzden Roma harmanisini çıkarıp attı ve Persler gibi giyinip bir Pers kadınıyla evlendi. Ama bir konuda haklısın Octavia. İmparator olduğum için şiirlerimin gerçekten iyi olup olmadığını asla anlayamayacağım. Kolezyumu inleyen o alkışlar, o haykırışlar sahici mi değil mi asla bilemeyeceğim? Oysa hayalimde şu Türk keşiş Yunus gibi seyyah bir ozan olmak vardı. Ama maalesef kaderim beni bu şehre ve bu saraya hapsedti.

OCTAVIA: Boş lafları bırakalım Neron. (*seyirciden yana yürüyüp şehre bakar*) Bu şehrin ne hale geldiğini görmüyor musun? Romalıdan çok barbarların olduğu hatta barbarların bizden bile itibarlı olduğu bir çöplüğe döndü bu şehir. Şehrin etrafını saran şu gecekonduları görmüyor musun? Sanki kendi şehrimizde kuşatılmış gibiyiz. Neredeyse Roma kültüründen geriye hiçbir şey kalmadı, neredeyse!

NERON: Dönüp dolaşıp aynı yere gelmemizden öyle sıkıldım ki Octavia. Artık bütün dünya Romalı ve kimse barbar değil diyorum anlamıyorsun. En büyük hayalimiz bütün dünyayı fethetmekti ve bu hayalimizi İskender gerçekleştirdi. Ama savaştan katliamdan ve sömürmekten başka bir şey bilmeyen Roma kültürü o kadar da büyük değilmiş ki, dünya vatandaşları Romalılaşmadı ve biz dünyalılaştık. Bundan bir geri dönüş olmadığını anlamıyor musun?

OCTAVIA: Var Neron var! Bu yüzden başa getirdi Roma aristokrasisi seni! Senden beklenen Romalılara birinci sınıf vatandaşlığı iade etmendi.

NERON: Böylece herkesin eşit ve hür olduğu bu imparatorluk parçalansın tekrar dünyanın her yanında köle ve toprak için savaşların olduğu o eski zamanlara geri dönmesi için mi? Ama savaşlar olmuş; insanlar ölmüş ne önemi var değil mi Octavia; yeter ki senatomuzun kodamanları yine küpünü doldursun yine tarlalarını kölelere sürdürsünler, sürülerini kölelere otlatsınlar. Ve bu terane devam edip dursun. Amcamı çileden çıkararak da o çok asil kodamanların bitmek bilmeyen bu istekleriydi işte! Ondaki sürekli savaş istediler. Yine zenginliği katliam üzerine kurulu vahşi bir Roma... Ama vahşileşen Roma değil Caligula oldu. Senatoyu dağıttı. Roma asilzadelerini aşağıladı, küçük düşürdü, yargıladı ve idam etti. Oysa bu saçma arzuları olmasa, yeni Roma'da da zenginliklerine zenginlik katacak olanakları vardı Roma aristokrasisinin.

OCTAVIA: Sen ne dersen de Neron, biz Romalılar diğer milletleri fethedebildiğimize göre onlardan üstün değil miyiz? Bu yüzden onları dilediğimiz gibi yönetmeye hakkımız yok mu?

NERON: Tıpkı bir zamanlar Moğolların yaptığı gibi değil mi, Octavia? Ama şimdi onlardan geriye ne kaldı? Ben sana söyleyeyim: Pastırma. Neden biliyor musun? Çünkü hiçbir milletin ilânihaye yönetemeyeceği kadar büyük bir yer, Octavia. Ben de yönetmiyorum zaten ben dedemden miras kalan dünyanın parçalanmaması için onu yönetiyormuş gibi yapıyorum. Ona göz kulak bile olmuyorum sadece dünya imparatorluğunu temsilen şu Sarayda oturup dünyayı kendi haline bırakıyorum. Çünkü dünya imparatorluğu devam edecekse bu zorla değil gönüllülükle olabilir. Bu yüzden de hiçbir milletin bir başkasından üstünlüğü olmaması gerek bu İmparatorlukta. Sen ve Roma asilzadeleri İskender'in de çok iyi anladığı bir şeyi bir türlü anlayamıyorsunuz. Bir zamanlar ünlü generalimiz Bismarcus'un da dediği gibi "Kılıçla her yeri fethedebilirsiniz ama kılıcın üzerine oturamazsınız".

OCTAVIA: Zamanında Hitlerus'u dinleseydin kılıçla her yeri temizler ve istediğimiz her yere de otururduk.

NERON: Yani yüce kültürümüzü soykırımlarla taçlandırmalıydık öyle mi Octavia? Hitlerus'u dinleyip önce Yahudilerden başlardık kesmeye, sonra Romanlarla devam ederdik, sonra sırasıyla Romalı olmayan bütün milletleri kılıçtan geçirdikten sonra sıra kime gelirdi? Ben söyleyeyim: Kendimize! Soylu Romalılar olarak daha az soylu Romalıların şehirlerini kılıçtan geçirmeye başlardık. İşte Hitlerus'un mükemmel ideali buydu, Octavia. Hayır, Octavia hayır, burası artık o sizin eski Roma İmparatorluğunuz değil.

OCTAVIA: Haklısın Neron, Burası artık Roma İmparatorluğundan çok bir Pers Krallığına benziyor ya da Hint Krallığına.

NERON: Ya da hepsine...

OCTAVIA: Ama artık burasının Roma İmparatorluğu olmadığı kesin.

NERON: Evet, sonunda anlamaya başladın Octavia.

OCTAVIA: Ama şunu unutma, Neron. Er geç sen de öleceksin ve bir varisin olmadığı için bu Babil Kulesi de çökecek.

NERON: Evet, bunu ben de düşündüm, Octavia. Bu yüzden zamanı gelince güvenilir ve beni anlayan birini evlatlık edinmeye karar verdin?

OCTAVIA: Ne! Ne zaman? Kimi?

(Darius yerlere eğilerek telaş içinde sahneye girer.)

DARIUS: İmparatorum İmparatorum! İçişleri Bakanı General Brutus sizinle acilen görüşmek istiyor.

NERON: İçişleri bakanımızla rutin görüşme zamanımız henüz gelmemişti. Neden şimdi görüşmek istiyor ki...

DARIUS: Duyduğum kadarıyla imparatorluğun dört bir yanından pek çok haberci gelmiş.

NERON: Peki, gelsin bakalım.

Darius geldiği gibi hızla yüzü İmparatora dönük olarak sahneden çıkar. Dışarıdan Darius'un sesi duyulur: İçişleri Bakanı Brutus Dünya İmparatoru Büyük Neron sizi huzurlarına kabul buyuruyor.

Brutus yerlere eğilip reveranslar yaparak İmparatorun önüne gelir.

BRUTUS: Selam size Dünyanın hâkimi Jüpiter'in torunu Büyük Neron ve Evrenin güneşi soylu kraliçem.

NERON: Selam sana Brutus.

OCTAVIA: Selam sana İçişleri Bakanı ve soylu General Brutus.

BRUTUS: Biliyorum İmparatorum rutin görüşmemize daha bir hafta vardı ama son iki gündür ülkenin her yerinden ard arda gelen haberciler öyle haberler getirdiler ki bunların bir hafta bekleyemeyeceğini düşündüm.

NERON: Nedir bu kadar önemli olan haberler, söyle bakalım Brutus. Yoksa İmparatorluğumuzda isyanlar mı çıktı?

OCTAVIA: Kesinlikle öyle olmalı. Roma'nın bu uyuşukluğu bütün barbar ırklara cesaret vermiştir mutlaka.

BRUTUS: Aslında pek öyle değil Sayın Kraliçem. Sayın İmparatorum haberleri hemen şimdi İmparatoriçemizin yanında mı söyleyeyim yoksa...

NERON: Hemen söyleyebilirsin Brutus. Hemen söylemesen de buradan çıkar çıkmaz İmparatoriçeye de söyleyeceksin nasıl olsa. Hem biliyorsun ki İmparator ve İmparatoriçe ayrılmaz bir bütündür.

BRUTUS: Peki, İmparatorum, fakat öncelikle söylemeliyim ki bu haberler gerçekten inanılır gibi değil ama üst üste birbirinden farklı haberciler benzer haberlerle gelince ciddiye almam gerektiğini düşündüm.

NERON: Sadede gel Brutus. Sen sadece haberleri söyle. Biz de inanılmaz olup olmadığına kendimiz karar verelim.

BRUTUS: Emredersiniz İmparatorum (*Brutus cebinden uzun bir parşömen çıkarıp okumaya başlar*) Doğudan gelen habercilere göre Kaf Dağlarından İmparatorluğa doğru uçan pek çok ejderha görülmüş efendim ve peş peşe gelen haberlere göre bu ejderhalar buraya başkente doğru yol alıyorlarmış.

NERON: Ne dedin? Ne dedin? Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Brutus! Ejderha derken şu efsanelerdeki uçan devasa kertenkelelerden mi bahsediyorsun?

BRUTUS: Evet, yüce efendimiz. Habercilerin tarifleri böyle.

NERON: Peki kaç tane ejderhadan bahsediyorlar.

BRUTUS: Tam bir sayı vermek zor, Sayın İmparatorum ama düzinelerce olduğundan bahsediliyor.

NERON: Tam bir deli saçması. Peki, bu ejderhalar geçerken bizim askerlerimiz ne yapmışlar?

BRUTUS: Onları gören garnizonlardaki okçular ejderhalara ok atmışlarsa da çok yüksekten uçtuklarından oklar yetişmemiş Sayın İmparatorum.

NERON: Peki en son nerede görülmüş bu ejderhalar?

BRUTUS: Anadolu'da. Hatta bir tanesinin Anadolu'da bir köyü haraca bağladığı haberi geldi.

NERON: Bir köyü haraca bağlayan bir ejderha mı? Jüpiter aşkına pek çok saçma hikâye duydum ama bu kadarı da fazla.

BRUTUS: Köyden gelen şikâyetler bu yönde İmparatorum.

NERON: Peki, köylülerden ne istiyormuş bu eşkıya ejderha?

BRUTUS: Her şey, İmparatorum. Altın, kadın, yiyecek...

NERON: Tam anasının gözü bir ejderha desene. Köylüler de veriyor muymuş bütün bunları?

BRUTUS: Veriyorlarmış efendim. İstedikleri verilmeyince ateşli nefesiyle evleri yakıyormuş,

NERON: Peki oradaki ordumuz bu konuda ne yapıyormuş?

BRUTUS: Ejderhayı bulup öldürmeleri için emir gönderdim, İmparatorum.

NERON: İyi yapmışsın Brutus.

BRUTUS: Devam edeyim mi Sayın İmparatorum.

NERON: Ejderhalardan başka haberler de mi var?

BRUTUS: Maalesef Sayın İmparatorum.

NERON: Peki, Brutus. Devam et bakalım daha başka ne saçmalıklar duyacak bu kulaklar?

OCTAVIA: Belki de bu ejderhaları ciddiye almalısın Neron.

NERON: Tabii ki Octavia, tabii ki. Önce bütün haberleri dinleyelim de... Diğer haberler nereden Brutus?

BRUTUS: Güneydeki aşılmaz çöllerden İmparatorum. Oradan da şu Yahudilerin dinlerinde bahsedilen Mesih'in ortaya çıktığı ve buraya başkente doğru yürüyüşe geçtiği haberleri geliyor.

NERON: İyi ama neden Konstantinopolis'e geliyormuş ki? Yahudiye'ye gitmesi gerekmiyor mu?

OCTAVIA: Yahudiye’de olduğundan çok Yahudi burada yaşadığından olmasın Neron!

NERON: Doğru, ne de olsa Konstantinopolis dünyanın cazibe merkezi, Octavia.

BRUTUS: Aslında Mesih, buraya şehirde esir tutulan Yahudileri kurtarmak için geliyormuş, Sayın İmparatorum.

NERON: Ama İskender’den beri Roma’da köleliğin yasak olduğunu bilmiyor muymuş bu Mesih?

BRUTUS: Yahudilerin inancına göre Roma’daki bütün Yahudiler esir durumunda, yüce Neron. Yine aynı efsaneye göre Mesih, buraya gelip Deccal’ın hükümdarlığını devirecek Yahudilere hem özgürlüklerini ve hem de dünya halklarının egemenliğini verecekmiş, Sayın İmparatorum.

NERON: Deccal de ben oluyorum öyle mi?

OCTAVIA: Sana bu barbarlara bu kadar yüz verilmemesi gerektiğini söylemiştim. Bak bunca güvendiğin; sırtını dayadığın barbarların gözünde ne olduğunu duydun işte: Şeytan.

NERON: Asil Romalıların diğer bütün halkları ilkel ve köle yapılması gereken barbarlar olarak görmesinin yanında Yahudilerin de benim Deccal olduğumu düşünmeleri arasında çok da büyük bir fark yok. Bu arada benim hakkımda herkes istediği gibi düşünebilir, Octavia, eline kılıç alıp sağa sola sallamadıktan sonra bir ziyarı yok. Mal bulmuş Mağribi gibi her şeyi işine geldiği gibi yorumlamaya biraz ara ver de, işi iyice bir anlayalım, Octavia. Peki, Brutus, çölden çıkıp da gelmekte olan bu adam hakkında eyaletteki ordularımız ne yapmış?

BRUTUS: İşin kötü yanı da bu ya İmparatorum. Onunla karşılaşan askerlerimiz de bu sahte peygamberin peşine takılıyormuş.

NERON: Bu defaki Mesih tutmuş desene.

BRUTUS: Maalesef İmparatorum.

NERON: Peki sen bu konuda ne emir verdin Brutus?

BRUTUS: Size sormadan bir emir vermek istemedim İmparatorum.

NERON: Peki o zaman bütün ordulara onu ele geçirilip canlı olarak buraya getirmesini emrediyorum. Onun şu etkili sözlerini ben de dinlemek isterim. Ele geçirilemezse de kendisi geliyormuş zaten. Her neyse... Başka? Başka ne haberler var?

BRUTUS: Kuzeyden de Buz Devlerinin buraya doğru ilerledikleri görülmüş İmparatorum.

NERON: Hani şu Viking masallarındaki Buz Devleri değil mi?

BRUTUS: Sanırım, evet İmparatorum.

NERON: Desene İmparatorlukta ne kadar halk varsa hepsinin efsanelerindeki yaratıklar hortlayıp Başkente gelmeye karar vermişler. Hem de aynı zamanda.

BRUTUS: Evet, çok garip efendimiz.

NERON: Ejderhalar ve Buz Devleri ve bir adet de Mesih geliyor. Hepsi bu kadar mı Brutus?

BRUTUS: Bir de efendimiz...

NERON: Dur tahmin edeyim. Batıdaki okyanustan gelen bir şeyler var değil mi?

BRUTUS: Nereden bildiniz, İmparatorum. Okyanus'tan bizzat Okeanos'un kendisi geliyormuş.

NERON: Elinde yaba tutan şu sakallı ve kaslı adam değil mi?

BRUTUS: Evet, efendim, aynen öyle tarif ediyorlar.

NERON: Tabii ya, bütün halkların efsanelerindeki heyulalar uyanacaktı da bizim titanlarımız boş mu duracaktı!

OCTAVIA: Jüpiter aşkına ne büyük felaketler!

NERON: Hemen bu kadar heyecanlanmayalım. Belki onlar da Konstantinopolis'in cazibesine kapılmışlardır. Dedikleri gibi başka Konstantinopolis yok öyle değil mi? Hem Konstantinopolis öyle büyük bir şehir ki ejderhalara da devlere de tanrılara da yer var burada. Şehrin dışında bir arsaya da onlar yerleşiverirler ne olacak yani.

BRUTUS: Ama efendimiz!

NERON: Sen üzerine düşeni yapmışsın General Brutus. Ben de üzerime düştüğü gibi İmparatorluğu yönetmeye devam edeceğim. Artık çıkabilirsin.

BRUTUS (*şaşkın biçimde biraz duraksar*): Peki, bir emriniz, İmparatorum.

NERON: Bu Satürn günü Kolezyum'da İmparatorluğun son durumuyla ilgili bir açıklama yapacağımı duyur şehir halkına.

BRUTUS: Emredersiniz efendim.

Brutus sahneden çıkar.

NERON: Bir türlü kanım ısınamadı şu Brutus'a. Orduda neredeyse hiç yerli Romalı bırakmayan amcam neden bunu general olarak tutmuş anlamıyorum. Neyse vardı herhalde bir bildiği.

OCTAVIA: Derhal bu şehri bir süreliğine terk etmeliyiz, Neron.

NERON: Sizin de istediğiniz bu değil mi?

OCTAVIA: Nasıl yani?

NERON: Tam da senin benimle Roma'nın politikası hakkında konuşmaya geldiğin gün generalimizin felaket haberleriyle gelmesi çok ilginç bir tesadüf, Octavia. Dur, senaryonun

devamında neler olacağını ben tahmin edeyim: Korkak İmparator canavarlardan kaçır ve ortadan sır olur. Sonra İmparatoriçe Roma soylusu General Brutus'la evlenme fedakârlığında bulunarak Roma'yı İmparatorsuz bırakmaz. Nasıl, güzel senaryo değil mi?

Tiberius, saklandığı koltuğun arkasından fırlar ve alkışlamaya başlar.

TİBERİUS: Bravo şairler şairi Neron. Sen gerçek çok yaratıcı bir sanatısın. Tevekkeli değil kanında Tanrıların kanı dolaşıyor.

NERON: Yine mi sen! Ne zamandan beri oradaydın?

TİBERİUS: Merak etme kardeşim, sen ve İmparatoriçe su aygırlarını andıracak bir biçimde çiftleşiyordusanız bunu duyacak kadar uzun süre değil. Brutus'la beraber girdim içeri.

NERON: Peki neden geldin şehirden?

TİBERİUS: Brutus, yalan söylemiyor Neron. Şehir dört bir yandan gelen canavar haberleriyle çalkalanıyor. Çinliler ejderhaların gelişini coşkuyla kutluyorlar. Yahudiler ve Hıristiyanlar ise gelen sahte peygamberin derhal yakalanıp idam edilmesi için gösteriler yapıyorlar. Yalnız idamın biçimi konusunda anlaşamıyorlar: Yahudiler onun da İsa gibi çarmıha gerilmesini isterken Hıristiyanlar cadılar gibi yakılmasından yana. Vikingler ise efsanelerindeki Buz devlerinin gelişine karşı silahlanıp hazırlanmaktalar. Sanırım Okeanos'un gelişiyile de Jüpiter'in torunları olarak bizler ilgilenmeliyiz.

OCTAVIA: Duydun işte Büyük ve Paranoyak Neron! Bu Brutus'la benim bir entrikamız falan değilmiş.

NERON: Kusuruma bakma sevgili Kraliçem. Üzgünüm ama sen de biliyorsun paranoya, megalomani ve şizofreni bizim sülalemizdeki erkeklerin kalıtsal bir hastalığı.

OCTAVIA: Seni bilmem ama ben bütün bu olanlar olurken şehirde kalmayacağım ve şehir güvenli bir hale gelene kadar Sicilya'daki yazlık saraya gideceğim.

NERON: Demek senin Romalı cesaretin buraya kadarmış, Octavia. Merak etme ben Jüpiter'in torunu olarak burada kalıp kahraman ve soylu Romalılara yakışır bir biçimde gelenleri arenada karşılayacağım. Ama sana bir şey sormak istiyorum Octavia: Hem Romanın resmi İmparatorluk kültürüne de hem diğer milletlerin efsanelerine bir arada nasıl inanabiliyorsun?

OCTAVIA: Duymadım mı, şehirde bu haberlere inanmayan kalmamış. Hem dediğin gibi Neron, belki de dünya artık bildiğimiz dünya değildir.

NERON: Evet, haklısın. O halde sana iyi yolculuklar Octavia. Bana kalırsa yanına refakatçi olarak General Brutus'u da al.

OCTAVIA: Neron!

NERON: Peki, peki sustum. Jüpiter seninle olsun, İmparatoriçe Octavia, Umarım sağ salim dönersin.

Octavia sahneden çıkar. Tiberius divana uzanıp şişeden şarap içerken İmparator tahtına oturur.

NERON: Sen ne diyorsun bu işlere Tiberius? Eski İmparatorlar ne kadar şanslıymış değil mi, Tiberius? En azından onlar sadece başka ülkelerin ordularıyla savaşmışlardı. Benim şansına ise canavarlar ve peygamberler düştü.

TİBERİUS: Bence işler senin için bile giderek daha eğlenceli hale geliyor, Neron. Sen de bu yıllar süren anlamsız İmparatorluğundan sıkılmamış mıydın?

NERON: Biliyor musun, bazen senin görüldüğünden çok daha akıllı olduğumu düşünüyorum Tiberius.

TİBERİUS: Kardeşim biliyorsun ki ikimizin de sağ kalması için birimizin deli birimizin de senin gibi sağduyulu olması gerekiyordu. Ben deliliği ve soytarılığı tercih ettim.

NERON: Tercih yaparak benden daha akıllıca davranmışsın Tiberius.

TİBERİUS: Ama sen de on yıllar boyunca bu İmparatorluk işini öyle iyi kıvırdın ki, şairliğine değilse de İmparatorluğuna hep büyük bir saygı duydum.

NERON: Sence şiirlerim kötü mü?

TİBERİUS: İşin aslı şiirden pek anlamam, Neron. Kim bilir belki de gerçekten yaşayan en büyük şairsindir.

NERON: Öyle olmadığını biliyorum, Tiberius. En azından şu Türk şairin -Adı neydi Jonas mıydı? Yok, yok Yunus'tu, şiirleri bana ulaştıktan beri bundan eminim.

TİBERİUS: Evet, onun birkaç şiirini ben de dinledim Türk asıllı Romalılardan. Şiirden anlamasam da hoşuma gitti. Şiirleri bana biraz bizim akademideki Plotinus'un sözlerini hatırlattı ama en azından dinlemesi Plotinus'u dinlemek gibi sıkıcı değil.

NERON: İmparator olmanın en kötü yanı ne biliyor musun Tiberius?

TİBERİUS (*güler*): Hangi birini sayayım Neron kardeşim.

NERON: Onlardan biri de insanın kendini sınıyamaması Tiberius. İyi bir şair olup olmadığını asla bilemeyeceğim örneğin. İmparatorluktaki her tragedya, her şiir yarışmasından birincilik ödülü alsam da Kolezyumda şiirlerim tiyatrolarda oyunlarım çılgınca alkışlansa da bütün bunların ne kadarı dalkavukluk ne kadarı takdir hiç anlayamayacağım.

TİBERİUS: Haklısın Neron. Ama bunun gibi daha birçok bahtsızlığımızın temelinde de bu sözüm ona kutsal kraliyet ailesinde doğmak yatıyor. Büyük İskender'in ölürken son sözlerinin ne olduğunu hocamız Aristo söylemişti, hatırlıyor musun, Neron?

NERON: Evet, hatırlıyorum. "Of, Tanrım! Bu ne uzun bir savaş oldu. Bitsin artık!"² demiş.

² Uğultulu Tepeler, Emily Bronte, Çev: Türkan Çolak, Artemis Yay., İstanbul, 2019, s. 409

TİBERİUS: Yani, Neron. Roma İmparatorluğunun hayallerini gerçekleştiren bütün dünyayı fetheden o Büyük Fatih savaşılarından yılmadan döndü anayurduna. Beraber yola çıktığı çocukluk arkadaşları ya yanı başında savaşlarda ölmüş ya da ikbal, köle, zenginlik istedikleri için İskender tarafından öldürülmüştü. Yani ki, Neron, Konstantinopolis'ten yetim yaramaz bir çocuk olarak çıkan adam geri dönebildiğinde hem öksüz hem yetim ve hem de yapayalnız bir adamdı. Nihayet daha ellisine bile gelmeden dünyayı dolaşmış da aradığı hiçbir şeyi bulamamış, içmekten karaciğeri tükenmiş mutsuz bir adam olarak da yumdu gözlerini hayata.

NERON: Nereye varmak istiyorsun, Tiberius?

TİBERİUS: Demek istiyorum ki İskender ne yapsa boştu, Neron. Bu hanedanın en başarılı en güçlü hükümdarı bile aslında en fazla sülalemizin mutsuzluğundan muzdarip bir zavallıydı, tıpkı bizim gibi. Düşün Neron, düşün. Kutsal soyumuzdan olanların hayatlarını ve bizimkileri düşün. Sevgisizlik, korku, yalnızlık, yabancılaşma, çılgınlık, alkolizm, en büyüklük ve hiçlik duyguları arasında yaşanan sürekli bir dengesizlik... Çocukluğumuzdan itibaren imparatorluğun varisleri olarak buz gibi bir sevgisizlik ve ölüm korkusu içinde yaşadık. Sonra da delilik ve intiharın sınırlarında yaşadık hep. Neden? Hiçbir zaman kendimiz olmadık, olmadık da ondan. Ya bir hiç ya da her şey olmaktı kaderimiz. Çünkü biz ailece Roma'nın gereğinden fazla gelişmiş; kirden ve kibirden şişmiş urlu beyni olduk her zaman. İskender'den sonra ise sadece Roma'nın değil dünyanın beynindeki kocaman bir ura dönüştük.

NERON: Ne demek istiyorsun? Bütün bunlar İskender'in suçu muydu sence?

TİBERİUS: Hayır, Neron. Ortada ne bir suç ne de suçlu vardı tarihimiz boyunca. Bizden herkes bir şeyler bekledi. Kodamanlar dünya hâkimiyeti, halk ise hep daha çok refah daha çok zenginlik. Her şeyi ve fazlasını isteyenleri nasıl tatmin edilebilir ki? Ve biz hep bizi zehirleyen bir kibirden ayrıldık diğerlerinden. Kanımıza Tanrılardan karışan bir kibirden. Dünyada, insanlar arasında değil Olimpos'ta yaşayan yabancılarız biz. Bir çekiç duvara çivi bile çakamayacak ama herkes tarafından yönetmek, hükmetmekten sorumlu tutulan tuhaf yaratıklar... İskender'i düşün. Neden ömrünün yarısından fazlasını yurdundan uzakta arkadaşlarıyla yaramaz çocuklar gibi oradan oraya saldırmak için koşarak geçirdi dersin. Doğuştan fatih olduğu için mi? Yoksa Jüpiter'in oğlu olduğu için mi? Hayır; Neron. O Jüpiter'le yattığını sanan deli annesinden ve saray denen bu kafesten kaçan küçük yetim bir çocuğu sadece. Ve Aristo, o bunak mantık kumkuması, bu çocuğa bir amaç verdi: Bütün dünyayı Romalılaştırmak. Muhtemelen Aristo, bu idealin hiçbir zaman gerçekleşebileceğini düşünmemişti. Ama garip bir biçimde sanki Tanrılar onun yanındaymışçasına bütün evren İskender'in dünya fethine hizmet etti. Bütün rüzgârlar arkasından esti, bütün kapılar önünde açılıverdi, düğümler çözüldü. Sonunda ne oldu?

NERON: Şu anda şaşkına uğramış durumdayım, Tiberius. Meğer soytarılık maskesinin altında bir filozof varmış. Anlatmaya devam et. Zihnimi açıyorsun. Söyle sonunda ne oldu?

Tiberius: Bilinen dünyanın sona erdi, belki de fazla erkenden... Roma'yı genişletmek için yola çıkan İskender, barbar dediklerimizin hayatlarında Roma'da olmayan güzellikler fark etti. Onlarda hayran kaldığı şeyler buldu. Annesi öldükten sonra ancak doğduğu topraklara geri dönen İskender artık Bir Romalı değil yarı Pers yarı Hintli biriydi. Aristo ise Yunan'ın

köhnemiş akıl, erdem ve mutluluk felsefesinin dünyada kabul göreceğini sanırken Pandora'nın kutusu açıldı dünyanın efsaneleri, hayalleri, ruhu, yani Yunan dimağının sınırlarını aşan bütün gizemleri Roma'ya doluşuverdi. Böylece dünyaya Roma nizamı vermeye kalkan İskender dünyayı herkes için bir kaosa çeviren yeni bir dönemin başlatıcısı oldu. Akıl ve kahramanlık dönemi sona erdi; eğlence ve zevk çağı başladı.

NERON: Hiç böyle düşünmemiştim.

TİBERİUS: Bunda şaşılacak bir şey yok, Neron. Bir ömür boyu bunları fark edemeyecek kadar Dünyadan uzakta, bu Sarayda yaşadım.

NERON: Sanırım haklısın, Tiberius. Neyse... Zevk ve eğlence çağı derken ne demek istedin?

TİBERİUS: Evet, zevk ve eğlence çağı. Önceleri herkesin memnun olduğu zevkli ve eğlenceli bir dönem. Çünkü bu yeni dönemde bütün dünya halkları savaşmayı sevmeye başladı. Bu büyük grup seksin yatağı da burası Konstantinopolis ve bütün İskenderiyelerdi. Dinler, efsaneler, sanatlar, bilgiler, modalar, oyunlar ve gerçek bedenler vücut sıvıları gibi birbirine aktı. İşte yeni dünya böyle başladı. Ama dedikleri gibi kardeşim, her güzel şeyin bir sonu vardır ve hiçbir zevk sonsuza kadar süremez. Bu insanın doğasına aykırı. Ve İskender'den beri yarım yüzyıl süren bu büyük orji sona erdiğinde bütün orjilerin sonunda olduğu gibi katılan herkesi büyük bir utanç kapladı. Çünkü kim kimin kocası, kim kimin karısı, kim kimin oğlu, kim kimin kızı, kim kimin babası ve kim kimin annesi belli değildi artık. Tanrılar tanrılara, peygamberler peygamberlere; efsaneler efsanelere, kahramanlar kahramanlara karışmıştı. İndra'nın Vişnu'dan; Ammon'un Zeus'tan; Ahura Mazda'nın Yehova'dan farkı kalmamıştı. Ehrimen, Hades ve şeytan birbirine girmişti. Budha, Zerdüş ile İsa bir olmuştu. O denizlerde dolaşan kahraman Odiseus muydu, Sinbad mı? O tek gözlü dev Cyclops muydu, Tepegöz müydü? Bilinmez oldu. O zalim ve acımasız kral Nemrut muydu, Cengiz miydi, Attila mıydı, Deccal mıydı, Timur muydu, Caligula mı yoksa Sen miydin Neron? Ya Kahramanlar kimin kahramanlarıydı? Gılgamış kimlendendi, Zülkarneyn kimlerden, ya da Herkül kimin nesiydi? Peki, kim anlatmıştı bütün bu hikâyeleri? Peygamberler mi Homeros mu, Dede Korkut mu yoksa Valmiki mi? Ve Sahi insanlar eskiden farklı hayalleri farklı amaçları olan halkların mensupları olan biz şimdi kimiz? Fark edildi ki insanlar kimliklerini yitirmişlerdi. Herkes aynıydı; Herkes herkeste, yani herkes hiç kimseydi şimdi; herkes Romalı, herkes birer hiç kimse! Böylece zevk ve eğlence çağının sonuna gelindi, Neron. Çünkü hiçbir duygu sonsuza kadar süremez. İnsanlar Aristo'nun sandığı gibi sürekli mutlu olmak istemez, Neron. Başka şeylere de ihtiyaç duyarlar.

NERON: Ne gibi, Tiberius?

TİBERİUS: Değişim, Neron, değişim. İyi de olsa kötü de olsa bir şeylerin değişmesini ister insanlar. Bu değişim ister yıkım olsun isterse kıyamet. En büyük zevkler bile rutin haline geldiğinde çekilmez bir ıstıraba dönüşmeye başlar. Bunu haremde geçen günlerinde bizzat kendin de tecrübe etmişsindir. Çünkü her şey zıttıyla kaimdir, Neron. Halklar için de durum bundan farklı değildir. Eğlence, zevk, refah ve bu barış düzeni bile durağanlaştıkça kabak tadı vermeye başladı insanlara. Çünkü savaşın acı ve sefaletini çekmeyen insanlar bu yeni dünya düzeninin rahatlığını hissedemez oldular. Ne Roma'nın modası geçmiş tiyatroları, ne de

arenalardaki yalandan savaş oyunları artık insanları oyalamamaya başladı. Hakkını yemeyeyim, Neron, bir imparator olarak insanları Roma kültürü ve sanatıyla yatıştırmak için sen elinden geleni yaptın. Ama ağzınla kuş tutsan insanların biteviye aynı biçimde süre giden ve değişmeyen bir dünyadan sıkılmalarını önleyemezdin. Bütün sınırları ve gizemleri keşfedilmiş bir dünyada boğulmaya başladı halklar. Çünkü bütün efsanelerin yalan olduğu çıkmıştı ortaya. Hepsi bir oyuna hepsi eğlencenin bir parçasına dönüşmüştü artık. Hiçbir şey ciddi; hiçbir şey sahici değildi bu yeni dünyada. Tutunacak bir şey bulamadıklarında yine köklerinde aramaya başladı insanlar kendilerini: Kendi eski efsanelerine, dinlerine ve hurafelerine döndüler yüzlerini. İşte şimdi bunun tezahürleri ortaya çıkmaya başladı Neron. Uzun bir birliktelikten sonra halklar yine özlere dönüyorlar. Bilinçaltlarındaki umutlar ve korkular yeniden uyanmaya başlıyor: Ejderhalar, Buz devleri, Mesihler, tanrılar ve Titanlar...

NERON: Sen, bütün bu canavarların gerçek olduğuna inanmıyorsun değil mi, Tiberius?

TİBERİUS: Bunun hiçbir önemi yok, Neron. Büyük annemiz Olympia için seviştiği Jüpiter ne kadar gerçekse bunlar da halklar için o kadar gerçek. Gerçekliği insanlar yaratır, Neron.

NERON: Bravo, Tiberius, bravo! Felsefede büyük hocamı üstat Aristo'yu bile gölgede bırakıyorsun. Ama sadede gelirse; şimdi ne yapmak gerek? Bir önerin var mı?

TİBERİUS: Evet, var Neron. Aslında sana uzun zamandır sunmak istediğim bir önerim vardı ve görüyorum ki şimdi bunun tam zamanı.

NERON: Nedir o, Tiberius?

TİBERİUS: Sana ömür boyu hasretini çektiğin özgürlüğünü öneriyorum.

NERON: Nasıl yani?

TİBERİUS: Senin yerine geçeceğim.

NERON: Yani sen imparator Neron ben de soytarı Tiberius mu olacağım?

TİBERİUS: Hayır, Neron. Ben imparator Neron olacağım ama sen ne istersen o olabilirsin. Yıllar yılı gezgin bir ozan olmak istediğini sayıklayıp duruyordun. Al işte bunun için sana bir fırsat, Neron! Böylece başından beri elinden çalmış olduğum tercihte bulunma fırsatını da sana vermiş olacağım.

NERON: Anlaşık Tiberius.

TİBERİUS (*soyunmaya başlar*): Hadi o zaman kıyafetlerimizi deyişelim.

NERON (*O da üstündekileri çıkarmaktadır*): Peki, sen ne yapacaksın?

TİBERİUS: İskender'den miras kalan dünya imparatorluğunun süresini uzatmak için ne gerekiyorsa...

NERON: Tamam Tiberius, anlaştık. Umarım sırtımdan aldığın bu yük sana ağır gelmez.

TİBERİUS: Unut gitsin, Neron. Ne de olsa bu yükü taşımayı sana borçluyum.

Işıklar kararır. Işıklar açıldığında sadece kolezyumda halka hitap eden İmparator kılığındaki Tiberius aydınlatılmaktadır. Tiberius seyircilere karşı konuşur.

TİBERİUS: Ey Roma! Bugün gladyatör dövüşlerinden önce sizlerle İmparatorluğumuz hakkında konuşacağım. Biliyorsunuz ki artık Roma demek dünya demek! Romalı demek de Finlisinden Çinine, Vikinginden Zencisine, Persinden Hintine herkes; Roma'da yaşayan herkes demek. Bugün İmparatorluğumuz zorlu günlerden geçiyor. Doğudan Ejderhalar, Batıdan titanlar; kuzeyden buz devleri ve güneyden de sahte bir peygamberin geliyorlar. Ey dünyanın sahibi Romalılar, dünyamızı onlara mı bırakacağız! Kahramanlık, cesaret ve ülkü insanlığın en büyük değerleridir. İşte ben de Roma İmparatoru olarak dünyamıza yapılan bu saldırıları kaybetmeye yüz tuttuğumuz bu değerlerin yeniden diriltilmesi için bir fırsatı olarak görüyorum. Roma'nın hep büyük idealleri olmuştur. Bugün de bu durum değişmiş değil. Roma'nın yepyeni idealleri var artık. Evet, dedem İskender nam-ı diğer Alexander nam-ı diğer Zülkarneyn bilinen dünyanın sınırlarını keşfetti ama artık bunun da ötesine geçmenin zamanı geldi. Evet, yanlış duymadınız. Roma İmparatorluğu'nun yeni hedefi batıda okyanusların, doğuda aşılmaz denin dağların, kuzeyde geçilmez denin çöllerin ve kuzeyde yaşanmaz denin buzulların ötesine geçip oraları da büyük imparatorluğumuza dâhil etmek. Çünkü Roma yerinde sayamayacak kadar büyüktür ve dünyayı ele geçirdikten sonra güneşi bile fethedecek güçtedir. Yani ötelerde yaşayan ejderhalar, devler, canavarlar ve varsa başka insanlar da ya isteyerek ya da diz çökerek İmparatorluğumuzun vatandaşları olacaklar!

Alkışlar alkışlar!

TİBERİUS (*Elleriyle alkış kıyameti yatıştırdıktan sonra*): Bu arada size bir haberim daha var. Biliyorum ki bazılarınız bir varisim olmadığı için İmparatorluğun geleceği konusunda endişeli. Hatta köhne ve eskimiş; sadece İtalya kökenlilere ait Eski Roma'nın hayallerini kuran ayrılıkçı bir milliyetçinin imparatorluğun başına geçip insanlık olarak hep beraber yarattığımız bu cesur yeni dünyayı yıkacağından endişe duyanlar da vardır. Ama nehirler geri akmayacağı gibi yeni Roma da artık eskiye dönemez. Böyle endişelere kapılanlar bilmelilerdir ki benim varisim bütün Roma vatandaşlarıdır. Yine de ecelin ne zaman geleceği özellikle sarayda hiç belli olmadığı için ölümümünden sonra varisim olacak kişiyi şimdiden açıklıyorum. Gel buraya Darius!

Darius koşarak sahneye girer ve imparatorun yanına gider, yüzünde gülücükler açmaktadır. İmparator kolunu onun omzuna atmıştır.

TİBERİUS: Darius, on yıldır sarayda bana yardım etmiş ve İmparatorluğun girdisini çıktısını belki benden bile iyi bilen Pers kökenli bir Romalıdır. Onun Roma'nın ideallerine olan inancından ve sadakatinden en az kendim kadar emin olduğum için işte şimdi herkesin önünde onu İmparatorluğun varisi ilan ediyorum. Böylece bir Persli olan büyükannem Barsine ile evlenen dedem Büyük İskender gibi İmparatorluğun temelini asla kan bağına değil güven ve liyakate dayalı olduğunun da tekrar altını çiziyorum. Ne de olsa bu meydana olan herkes en az İmparatorluğun kurucusu Romulus kadar Romalı artık. Müstakbel İmparatoru alkışlarla uğurluyorum.

Darius alkışlar eşliğinde halkı selamlayarak sahneden çıkarken imparator arkasından el sallamaktadır

TİBERİUS: Bu güzel haberi de verdikten sonra sıra geldi hepimizin sabırsızlıkla beklediğini bildiğim gladyatör dövüşlerine. Bu Satürn günü Romalı yani dünyalı savaşçıların karşısında temsili olarak ejderhalar ve devler olacak! Ve böylece gelecek zaferimizi şimdiden izleme şansı bulacağız.

Alkışlar alkışlar...

TİBERİUS: Sahneden ayrılmadan önce sözlerimi eski bir şiirimle noktalamak istiyorum:

Alkışlar alkışlar...

Altın bir iğne Cecropsoğulları'nın giysisine tutturulmuş,
Bir ağustosböceği iştirilmiş bu iğneye, sıkıca almış dişlerinin arasına.
Arcadia biçimli, hilal biçimli ay işlenmiş, bilekten yarım bir sandalet,
Zamanında bunu Romulus'un soylu sınıfı giyerdi.
Böylece toprağın yerlisi olduklarını iddia ederlerdi,
Soylu ailelerden gelen seçkin adamlar taşırdı bu işaretleri.³
Ama o günler geride kaldı artık ve yeniden kuruldu Roma
Kimsenin kimseye ağustosböceğiyle sandaletle üstünlük taslamadığı
Herkesin eşit olduğu; kahramanlık ve cesaretle yarıştığı o yeni Roma

İmparator alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde ışıklar kararır. Işıklar açıldığında Tiberius sedirde uzanmış şarap içmektedir.

TİBERİUS (*kendi kendine*): Eh, fena bir konuşma değildi sanırım. Her ne kadar Neron'un şiiri pek güzel olmasa da... Bu gösteriden sonra belki bir müddet daha devam eder İmparatorluk. Her neyse... Ne fark eder ki...

Sahneye arkasında sakladığı hançerle Darius girer.

DARIUS: İyi geceler İmparator Neon.

TİBERİUS: İyi geceler, Müstakbel İmparator Darius. Gecenin bu vaktinde bu ziyaretinin sebebi nedir acaba? Hem arkanda ne gizliyorsun, bir teşekkür hediyesi mi?

DARIUS: Öyle de denebilir Sayın İmparatorum.

Tiberius'un yanına iştirikten sonra hançerini çıkarır.

TİBERİUS: Ah, ne kadar güzel bir hançer. Kıymetli bir şey mi bari?

DARIUS: Hem de İmparatorluğun en kıymetlisi Neron.

Darius hançeri imparatorun kalbine saplar.

³ Simgeler Kitabı, Andrea Alciatus, Çev. Çiğdem Dürüşken, Kabalıcı Yay., İstanbul, 2007, s. 301.

DARIÜS: Ne de olsa bir İmparatorun; bir yarı tanrının canını alacak!

TİBERİÜS: Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar aceleci olacağını tahmin etmemiştim Darius.

DARIÜS: Ne yani Müstakbel İmparator olarak oda hizmetçiliğine devam edeceğimi mi sanıyordun.

TİBERİÜS: Sen de haklısın Darius.

DARIÜS: Hem bugünkü konuşmanız bana oldukça ilham verdi. Roma'nın yeni ve büyük ideallerinin gerçekleşmesi için yeni ve genç bir kana ihtiyacı olduğunu düşündüm.

TİBERİÜS: Çok doğru düşünmüşsün Darius. Bravo sana! Sayende en azından Roma'ya yakışır bir imparatorun yerime geçeceğini bildiğimden gözüm arkada gitmiyorum. Elveda İmparator Darius.

DARIÜS: Sana da Büyük Neron.

Işıklar kapanır. Bir süre sonra yer sarsılır ve binaların yıkılma sesleri duyulur. Bağırışlar:

Deprem!

Bütün şehir yerle bir oldu!

Roma yanıyor.

Şehirde taş üstünde taş kalmadı.

Kolezyum yerle bir oldu.

Yangın!

Deprem!

Ejderhalar!

Devler!

BRUTUS: Ey Roma Halkı! Yüce İmparatorumuz Neron Yahudiler tarafından öldürülmüş ve İmparatorluğun meşru varisi Darius da tam Kolezyumda İmparatorluğunu ilan ederken deprem yüzünden yıkıntılar altında kalarak can vermiştir. Ama endişeye mahal yoktur. Roma sahipsiz kalmamıştır. Büyük İmparatoriçemiz Octavia henüz sevgili eşinin yasını tutmaya bile fırsat bulamadan büyük bir fedakârlık göstererek İmparatorluk İmparatorsuz kalmasın diye benimle yani General Brutus'la yıldırım nikâhı kıymıştır. Ve ben Büyük Brutus, Roma'nın yeni İmparatoru olarak başa geçmiş bulunuyorum. Sizlere söz veriyorum ki depremde yerle bir olan Konstantinopolis eskisinden de sağlam biçimde yeniden inşa edilecektir. Neron'un ölümünden depreme kadar başımıza gelen bütün felaketlerin sorumlusu olan Yahudiler ise görüldükleri yerde öldürülecektir. Roma böylece İmparatorluğu içten içe çökertmeye çalışan

bu hainler sürüsünden de kurtularak eskisinden daha güçlü olarak ayağa kalkacaktır. Büyük Roma için Yahudilere ölüm!

Yahudilere ölüm!

Yahudilere ölüm!

Bağrışmalar:

İç savaş çıktı!

Katliam!

Soykırım!

Kan gövdeyi götürüyor!

Her yer yağmalanıyor!

Yangın!

Ejderhalar!

Devler!

SON OYUN

KONSTANTİNOPOLİS'İN DIŞI - *Sahnenin sağ tarafından üzerinde keşiş kıyafetiyle Neron sol tarafından üzerinde Yunus Emre çıkar ve ağır adımlarla yürürler.*

NERON (*kendi kendine*): Tanrılar ve insanlar el birliğiyle Babil Kulesini yeniden yıktılar. Yazık oldu Tiberius'a.

YUNUS EMRE (*kendi kendine*): *Uslu değil delidir/ Yüce saraylar yapan/ Akıbet viran olur/ Cümlelerin imareti*

Sahnenin ortasında Neron ve Yunus Emre karşılaşırlar.

YUNUS EMRE: Ey can, uzak yoldan gelmiş gibi yorgun görünürsün. Gel şöyle oturalım sen de soluklan biraz. Hem biraz yarenlik ederiz. Bilirsin sufilere sohbet gerektir.

NERON: Haklısın ihtiyar, "*Sanki denizler geçmiş gibi yorgunum/ bir avuç toprak ve bir parça hayat için...*"⁴ Oturup biraz dinlensem iyi olacak.

İkisi de yere bağdaş kurup otururlar.

YUNUS EMRE: Peki söyle bakalım yolcu, nereden gelip nereye gitmekteisin?

NERON: Konstantinopolis'ten çıktım ve nereye gittiğimi ben de bilmiyorum.

YUNUS EMRE: Peki, kimsin kimlerdensin?

NERON: Belki inanmazsın ihtiyar ama daha düne kadar Jüpiter'in torunu, dünyanın hâkimi Yüce bir İmparatorudum. Kaftanımı çıkarıp İmparatorluktan geçtiğimden beri kim olduğumu artık ben de bilmiyorum.

YUNUS EMRE: Demek melâmet hırkasını kendisi giyenlerdensin ey eren! Aşka giden yolda ilk adımı atmışsın. Şimdi sıra kendinden de geçmektedir.

NERON: Söyle bana derviş, aşk nedir? Ömrü hayatım saraylarda, haremlerde geçti de çok işittiysem de anlamadım nedir bu aşk!

YUNUS EMRE: "*Aşk bir güneşe benzer/ Aşkı olmayan gönül/ Misali taşa benzer*" ey oğul.

NERON: Bu şiir! Bu şiiri biliyorum. Yunus Emre denen Türk ozanın dizeleri değil mi bunlar?

YUNUS EMRE: Doğrudur oğul. Sen Yunus'u bilir misin?

NERON: Bilirim, ihtiyar. "*Beni Gördüm diyen değil gören/ Bildim diyen değil bilen/ Bilen oldur yol gösteren*" dizelerini okuduğumda işte demiştim aranıp bulunacak; yol sorulacak bir aziz varsa o da bu ozandır.

⁴ Metin Cengiz

YUNUS EMRE: Ben de “*Acep bu benim sözümden/ Haberim almış var mıdır*” diye sorar idim meğer koskoca bir Padişahın benden haberi varmış.

NERON: Ama sen şimdi... Sen derviş Yunus musun?

YUNUS EMRE: Evet, ey yaren, “*Ben aşk-ı biçareyim/ Baştan ayağa yareyim /Ben bir deli divaneyim*”, Yunus derler işte ol garip derviş benim.

NERON: Aziz Yunus, demek sensin o büyük ermiş. Seni gökte sanırken yerde buldum. Ver elini eteğini öpeyim. N’olur, bana yol göster, aşkı öğret ey aziz Jonas. Beni yanına yoldaş olarak alır mısın ey yüce ozan?

YUNUS EMRE: Hak kabul etmiş kefen soyanı ben seni neden kabul etmeyeyim, ey yaren. Ama bil ki “*Dağa düşer kül eyler/ Gönüllere yol eyler/ Sultanları kul eyler/ Cüretli nesnedir aşk*”. Sen onun için yanabilir misin?

NERON: Yanarım, Yunus Hazretleri.

YUNUS EMRE: Onu zaman gösterir, ey oğul. Söyle bakalım senin adın neydi?

NERON: Bir zamanlar Neron’dum öldüm. Bundan böyle Kul Yunus olmak isterim, ey Aziz.

YUNUS EMRE (*ayağa kalkar*): Gel öyleyse, oğul, felaketlere uğramış şu Konstantiniyye denen ile girelim.

NERON (*ayağa kalkar*): Ama orada deprem oldu; her yer yıkıldı, şehir harabeye döndü ey Yunus.

YUNUS EMRE: İyi ya işte belki viranedeki gariplere bir faydamız dokunur. “*Bir hastaya vardın ise/ Bir içim su verdin ise/ Yarın anda karşı gele/ Hak şarabın içmiş gibi*”. Hem “*Bir gönülü yaptın ise/ Er eteğin tuttun ise/ Bir kez hayır ettin ise/ Binde bir ise az değil*”.

NERON: Ama orada savaş var, katliam var, Yunus hazretleri.

YUNUS EMRE: Ne olmuş, en fazla bizi de Mansur gibi dara çekerler. Hem bu yolda candan geçmek de var, oğul.

NERON: Doğru söylüyorsun aziz Yunus.

YUNUS EMRE: Hadi o zaman düş peşime.

NERON (*kendi kendine*): Dün imparator olduğum şehrin yıkıntılarına şimdi Kul Yunus olarak giriyorum ama hiçbir zaman böyle hafif ve huzurlu hissetmemiştim Roma’da.

MFÖ’ nün Adımız Miskindir Bizim şarkısıyla sahne kararır.

Adımız Miskindir Bizim

Adımız miskindir bizim

Düşmanımız kindir bizim

*Biz kimseye kin tutmayız
Kamu alem birdir bize
Kamu alem birdir bize*

*Biz kimseye kin tutmayız
Kamu alem birdir bize
Kamu alem birdir bize*

*Biz diünyadan gider olduk
Kalanlara selam olsun
Bilmeyen ne bilsin bizi
Bilenlere selam olsun
Bilenlere selam olsun*

*Adımız miskindir bizim
Düşmanımız kindir bizim
Biz kimseye kin tutmayız
Kamu alem birdir bize
Kamu alem birdir bize*

*Biz kimseye kin tutmayız
Kamu alem birdir bize
Kamu alem birdir bize*

SON